

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.627 van 20 januari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk
vertegenwoordiger van haar minderjarige kind X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kind X, op 7 november 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 15 september 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 5 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster, die verklaarde op 19 augustus 2005 het Rijk te zijn binnengekomen, diende dezelfde dag een asielverzoek in.

1.2. Op 16 januari 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij verzoeksters asielverzoek ontvankelijk werd verklaard.

1.3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal) weigerde op 5 oktober 2006 verzoekster te erkennen als vluchteling. Verzoekster diende tegen de beslissing van de Commissaris-generaal een beroep in.

1.4. Verzoeksters zoon, die verklaarde op 24 juni 2007 België te zijn binnengekomen, werd op 28 juni 2007 als kind van een kandidaat-vluchteling ingeschreven.

1.5. Bij schrijven van 19 juli 2007 diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.6. Bij arrest nummer 934 van 20 juli 2007 weigerde de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.7. Op 5 november 2007 werd verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.8. Op 15 september 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De eerste beslissing, die verzoekster op 8 oktober 2008 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds augustus 2005 in België verblijft, zeer goed geïntegreerd is, lessen Nederlands gevolgd heeft en ondertussen ook al Nederlands spreekt, een aanwezigheidsattest van een cursus maatschappelijke oriëntatie en een deelcertificaat van een opleiding basiseducatie voorlegt, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 20.07.2007 met een beslissing 'weigerig vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 23.10.2007 werd een bevel om het grondgebied te verlaten opgemaakt (13 quinquies), haar kennisgegeven op 05.11.2007. Binnen de 15 dagen diende betrokkene uiterlijk het grondgebied te verlaten. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure – namelijk ongeveer 1 jaar en 11 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De advocaat van betrokkene haalt ook de situatie in Nepal aan en beweert dat de toestand aldaar gevaarlijk zou zijn. Hieromtrent kunnen we stellen dat met de 'Comprehensive Peace Agreement' (CPA) dd. 21 November 2006 een formeel einde kwam aan het gewapend conflict tussen de Nepalese Overheid en de Maoïstische rebellen. De vijandelijkheden waren reeds stopgezet sinds het staakt-het-vuren van eind april 2006. De Maoïsten verlieten tijdelijk de regering op 18 september 2007 en er werd op 5 oktober aangekondigd dat de algemene verkiezingen die op 22 november gepland waren naar een latere datum opgeschoven werden. Het Parlement besliste op 28 december 2007 de monarchie af te schaffen en daarop besloten de Maoïstische rebellen opnieuw in de regering te stappen. Inmiddels werden op 10 april 2008 verkiezingen gehouden. De VN-waarnemers blijven het er over eens dat de wapenstilstand nog steeds van kracht is.

Betrokkene beweert dat zij vreest voor haar leven, vreest dat haar mensenrechten geschonden zullen worden, vreest dat ze een ernstig risico loopt zich te moeten verantwoorden en vreest dat ze ernstige schade zou oplopen ten aanzien van zichzelf en haar familie indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst. Betrokkene beweert dat ze angst blijft hebben om terug te keren naar Nepal. Doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene verwijst naar het artikel 'de hel van de Himalaya, het trieste lot van de Nepalese vrouwen', diverse krantenartikels van onder andere 'De Metro', 'De Telegraaf', 'BBC news', een blog 'Democracy for Nepal',... Deze artikels gaan over de algemene toestand in Nepal bijgevolg levert betrokkene geen persoonlijke bewijzen dat haar leven in gevaar zou zijn. De verwijzing naar de bekendmaking van BBC, de verwijzing naar de uitingen van ongerustheid van zowel het OHCHR als van Amnesty International, de verwijzing naar een rapport van de Secretaris-Generaal van de VN die er op wijst dat er nog steeds potentiële gevaren zijn voor het vredesproces omtrent het geweld kunnen eveneens niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Ook deze uitingen gaan over de algemene toestand in Nepal en leveren geen persoonlijke bewijzen dat betrokkene haar leven in gevaar zou zijn.

De advocaat van betrokkene beweert dat betrokkene zeker onder de nieuwe voorwaarden valt die verwacht zouden worden onder de nieuwe regering. Echter, de Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. (...)

De tweede beslissing, die verzoekster eveneens op 8 oktober 2008 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“(...) De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 20.07.2007.

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 05.11.2007. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land. (...)”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat in elk geval het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.2. Verweerder werpt in een tweede exceptie op dat verzoekster en haar minderjarige zoon geen belang hebben bij het ingestelde beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring van het betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder stelt dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel geen wijzigingen met zich meebrengt ten aanzien van de illegale verblijfssituatie van verzoekster en haar zoon en dat hij na een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel verplicht is om hen een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. Baert en G. Debersaques, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat verzoekster een belang zou hebben bij de huidige vordering tot schorsing en nietigverklaring van deze beslissing volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoekster reeds op 5 november 2007 een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Dit bevel om het grondgebied te verlaten maakt niet het voorwerp uit van enige procedure en is uitvoerbaar. De eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging en vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel

om het grondgebied te verlaten kan verzoekster derhalve niet tot voordeel strekken. Verzoekster heeft dan ook geen belang bij de vordering tot schorsing van de tenuitvoer-legging en nietigverklaring van deze beslissing (RvS 22 maart 2006, nr. 156.746).

In de mate dat het beroep gericht is tegen de tweede bestreden beslissing is het onontvankelijk.

3. Gegrondheid van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3.1. Verzoekster voert met betrekking tot de eerste bestreden beslissing de schending aan van de artikelen 9, derde lid, en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.1.1. Er dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verklaren waarom zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Verzoekster kan verder niet gevolgd worden waar zij betoogt dat de eerste bestreden beslissing geen afdoende motivering omvat inzake de door haar aangevoerde mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden en dat verzoekster zich in casu heeft beperkt tot een loutere bewering dat deze bepaling zou worden geschonden zonder evenwel een begin van bewijs aan te brengen. De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. Opdebeek en A. Coolsaat, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). De Raad besluit derhalve dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gebaseerd, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

3.1.2. In de mate dat verzoekster betoogt dat de eerste bestreden beslissing onjuist is, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de mate dat verzoekster een schending inroept van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet wordt er op gewezen dat deze laatste bepaling ingevolge artikel 3 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet van 15 september 2006) is opgeheven en overeenkomstig artikel 76, § 2, 1°, van de wet van 15 september 2006 enkel nog als overgangsmaatregel van toepassing is ten aanzien van aanvragen om tot een verblijf gemachtigd te worden die werden ingediend voor 1 juni 2007. Gelet op het feit dat verzoekster haar aanvraag indiende na deze datum, met name bij schrijven gedateerd op 19 juli 2007, kan zij zich niet meer nuttig beroepen op artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt voorts dat zij aangaande een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM er niet toe gehouden is *“persoonlijke bewijzen te leveren”* en dat zij enkel gehouden is een begin van bewijs aan te brengen inzake een mogelijk mensonterende behandeling. Zij stelt dat het door haar aangebrachte artikel over de situatie van de (alleenstaande) vrouwen in Nepal een voldoende bewijs vormt aangezien de feiten die in dit artikel worden beschreven wel degelijk kunnen worden beschouwd als een mensonterende behandeling. Verzoekster voert daarnaast aan dat verweerder stelt dat het artikel niet bewijst dat haar leven in gevaar is, daar waar zij heeft gesteld dat zij een mensonterende behandeling vreest. Zij betoogt dat *“louter het risico op haar leven weren niet hetzelfde is als het risico op een mogelijke schending van art. 3 EVRM”*.

De Raad merkt op dat verweerder zich niet beperkt heeft tot de stelling dat uit de aangebrachte informatie niet blijkt dat verzoeksters leven niet in gevaar zou zijn, doch tevens uitdrukkelijk heeft gesteld dat er geen begin van bewijs is dat verzoekster zou onderworpen worden aan door artikel 3 van het EVRM verboden behandelingen. Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de beoordeling van verweerder maar toont niet aan dat verweerder op een kennelijk onredelijke of onwettige wijze tot zijn besluit is gekomen.

Overeenkomstig de vaste rechtspraak kan een schending van artikel 3 van het EVRM slechts weerhouden worden indien een vreemdeling aantoont dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De betrokken vreemdeling dient tevens zijn beweringen te staven met een begin van bewijs en moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering, een verwijzing naar artikelen over de algemene toestand of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Door louter voor te houden dat uit een aantal kritische verslagen blijkt dat de situatie van alleenstaande vrouwen in Nepal problematisch is, toont verzoekster niet aan dat de eerste bestreden beslissing, die slechts vaststelt dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft aangebracht die toelaten een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in België in te dienen, tot gevolg heeft dat zij persoonlijk zal onderworpen worden aan handelingen die voldoende ernstig zijn om ze te beschouwen als foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

In zoverre verzoekster aanvoert dat de stelling dat illegaal verblijf geen recht op verblijf verantwoordt onjuist is, geeft zij opnieuw aan niet akkoord te gaan met de beoordeling die het bestuur heeft gemaakt, doch toont zij geenszins aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk of onwettig is. Het standpunt van verzoekster dat er andere, meer fundamentele elementen in haar dossier zijn, sluit trouwens niet uit dat het bestuur oordeelt dat uit een langdurig illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat verzoekster, wat de schending van artikel 8 van het EVRM betreft, zich beperkt tot het louter aanvoeren van deze door haar geschonden geachte bepaling. Er ontbreekt evenwel een uiteenzetting van de wijze waarop verzoekster betreffende bepaling door de bestreden beslissing geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Een schending van de artikelen 9, derde lid, en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3.2. In een tweede en derde middel voert verzoekster, met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, de schending aan van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van artikel 8 van het EVRM, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van de rechten van de verdediging en van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Daar verzoekster, zoals reeds werd vastgesteld in punt 2.1., geen belang heeft bij het aanvechten van de tweede bestreden beslissing, dient op het tweede en derde middel niet te worden ingegaan.

3.2.2. In zoverre verzoekster, in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kind, in haar tweede middel evenwel de schending aanvoert van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en stelt dat ook haar kind een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten terwijl een bevel tot terugbrenging diende te worden afgeleverd, moet worden opgemerkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid besliste tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster en er geen afzonderlijk en exclusief bevel om het grondgebied te verlaten aan het kind van verzoekster ter kennis werd gebracht. Daar noch verzoekster noch haar kind over enig verblijfsrecht in België beschikt, impliceert het feit dat aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht wordt dat ook het kind, waarvan verzoekster de wettelijke vertegenwoordiger is, het grondgebied van het Rijk dient te verlaten (RvS 29 september 2008, nr. 3.391 (c)). Artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 geldt bovendien slechts ten aanzien van niet-begeleide minderjarigen en kan in casu dan ook niet dienstig ingeroepen worden (RvS 25 april 2007, nr. 170.483). Uit het gegeven dat een ambtenaar van de stad Antwerpen (Berchem), bij de betekening van de tweede bestreden

beslissing, op het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoekster betreft ook de naam van verzoeksters kind vermeldde, kan bijgevolg geen schending van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 afgeleid worden.

3.3. Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.